

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА

Въ скалиста долина колибата на горския царь. Предъ входа спи мечка. Отъ дѣсно по скалиста пжтека слизатъ ловци

ИВАНЪ. Стой! Мечката е тамъ! Да викаме отъ тукъ!

ИВАНЪ и СТОЯНЪ (викатъ). Хей-ей! Има ли нѣкой въ колибата? Излѣзъ! Хе-ей!

СТОЯНЪ. Той трѣбва да е глухъ, нѣма да ни чуе. Върви напредъ, да се доближимъ. (Слизатъ по-наблизо съ свалени пушки).

ИВАНЪ. Хе-ей! Кой е въ колибата? Излѣзъ! (Мечката из-
правя глава и изрѣмжава).

СТОЯНЪ. Върви още напредъ!

ИВАНЪ. Върви ти де!

СТОЯНЪ. Ти менъ остави. Не мога азъ бързо да бѣгамъ. А ти си лекъ като перушинка. (Вика) Хей! Излѣзъ! (На Иванъ). Нѣма никой! Трѣбва да е умрѣлъ! Я да пратимъ по едно куршумче на мечката, че да влѣземъ да разгледаме колибата.

ИВАНЪ. Ама мѣри хубаво! Да не я умѣришъ като зайцитѣ. (Гръмватъ. Мечката се изправя и трѣгва къмъ тѣхъ).

СТОЯНЪ (хвърля пушката). Бѣгай да бѣгаме, това не е мечка, а дяволъ!

ИВАНЪ (хвърля пушката, затичва се и изпреварва другаря си. Мечката се връща при колибата и лѣга пакъ да спи. Ловцитѣ избѣгватъ. Кики и дветѣ деца се показватъ на пжтеката).

КИКИ. Ето колибата. Скрийте се тука, а пѣкъ азъ ще ида